

Van Dr. Morton C. Kahn vond ik in „*The Literary Digest for October 29, 1927*” een artikel getiteld „*Where black man look down on civilized Whites*”. Dit had betrekking op een vroeger bezoek aan de Boschnegers, in den zomer van 1927.

In het aan het hoofd van deze bespreking genoemde artikel komt Dr. Morton Kahn uitvoeriger terug op de ethnologie der Saramaccaner Boschnegers. Zijn artikel is verlucht met eenige mooie afbeeldingen: een uit één stuk hout gesneden zitbank (een z.g. Saramaccabank), een houten bord met snijwerk voor het dragen van cassave-brooden, een andere zitbank met open snijwerk, zes fraai gesneden houten roerspanen en een signaaltram, voor den Nederlandschen lezer geen onbekende voorwerpen omdat ze in elk ethnologisch museum te vinden zijn en meermalen zijn afgebeeld. Maar onder de meer dan 800 ethnografica, die de professor voor het American Museum of Natural History in New York heeft veroverd, zullen er wel zeldzame stukken zijn.

Het artikel doorlezende krijgt men den indruk dat de schrijver weinig kennis heeft genomen van wat andere ethnologen over de Boschnegers hebben geschreven. Hij noemt alleen John Stedman, John Vandercook, Dr. Gerhard Lindblom en Jhr. L. C. van Panhuys. En toch bestaat er over de Boschnegers een vrij aanzienlijke litteratuur. Er komen in het artikel tal van belangrijke opmerkingen voor, ook vele fijne trekjes, die getuigen van scherpe waarneming van zaken, die niet zoo opvallen aan hem, die dagelijks met Boschnegers omgaat. Maar daar staat tegenover dat de schrijver in enkele gevallen te zeer heeft moeten vertrouwen op mededeelingen van zijn tolken, wat niet straffeloos kan geschieden.

Om de lichaamslengte der Saramaccaners te schatten gebruikt hij zijn eigen lengte. Blijkbaar heeft hij geen kennis genomen van wat Dr. H. ten Kate in voren genoemde Encyclopaedie onder „Anthropologie der Boschnegers” en in zijne in het artikel „*Onderzoekingstochten en onderzoek*” in deze Encyclopaedie (blz. 528) genoemde publicaties heeft geschreven.

Men moet hierbij in het oog houden dat Dr. Morton Kahn niet als ethnoloog naar Suriname is gegaan, maar als medicus om parasieten van tropische ziekten te bestudeeren.

De gewoonte van tatoeëring „is a possible survival of African culture”. Het woord *possible* had gevoegelijk weg kunnen blijven. De schrijver had slechts Hartsinck, Stedman en Teenstra er op na te slaan. De uit Afrika in Suriname aangevoerde negers herkende men o. m. aan hun tatoeëring, die voor de verschillende